

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **P. G.**

skazanego z art. 76 § 2 k.k.s. w zb. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw.
z art. 6 § 2 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 16 lipca 2015 r.

kasacji wniesionej obrońcą skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z
dnia 11 grudnia 2014 r., sygn. akt V Ka 814/14, zmieniającego wyrok Sądu
Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 7 maja 2013 r., sygn. akt II K
54/11,

p o s t a n a w i ł:

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. obciążyć skazanego P.G. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 7 maja 2013 r., sygn. akt II K 54/11, oskarżony P. G. uznany został za winnego:

1. popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt CXLIV aktu oskarżenia, tj. występku z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to skazany na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 100 zł (pkt XCIII wyroku);
2. popełnienia czynów zarzucanych w pkt CXLV i CXLVI aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że w miejsce kwoty 32.987 zł przyjęto kwotę 88.744 zł, tj. czynu zabronionego z art. 76 § 2 k.k.s. w zb. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w

zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to skazany na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł (pkt XCIV wyroku).

W miejsce wymierzonych kar jednostkowych grzywny orzeczono wobec oskarżonego karę łączną grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł (pkt XCV wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych od tego wyroku przez Prokuratora Okręgowego w Tarnobrzegu (na niekorzyść oskarżonych) oraz obrońców oskarżonych, w tym obrońcy oskarżonego P.G., który w swoim środku odwoławczym podniósł zarzut naruszenia prawa procesowego (art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. – w oryginale apelacji art. 17 § 6 k.p.k.), wnosząc o zmianę zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania z powodu przedawnienia karalności, Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 11 grudnia 2014 r., sygn. akt V Ka 814/14, w odniesieniu do P. G.: uchylił orzeczenie zawarte w pkt XCIII i w tym zakresie umorzył postępowanie oraz uchylił orzeczenie zawarte w pkt XCV dotyczące kary łącznej, natomiast w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację w przedmiotowej sprawie wniósł obrońca skazanego zarzucając:

- 1) rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 353 § 1 k.p.k. poprzez niezgodne z treścią tego przepisu zawiadomienie o terminie rozprawy obrońcy P. G. (nie zachowany 7-dniowy termin);
- 2) rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 353 § 2 k.p.k. poprzez nie odroczenie rozprawy na wniosek obrońcy P. G., mimo iż zawiadomienie o terminie rozprawy nie spełniało wymogów z art. 353 § 1 k.p.k. i pozbawiło oskarżonego P. G. prawa do rzetelnej obrony;

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zakresie nie uwzględniającym apelacji obrońcy P.G. oraz uchylenie poprzedzającego je wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w pkt. XCIV, i umorzenie postępowania względem P. G., albowiem karalność przypisanych mu czynów uległa przedawnieniu;
2. uchylenie, na podstawie art. 435 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. zaskarżonego

orzeczenia w całości na korzyść pozostałych oskarżonych, względnie uchylenie poprzedzającego je wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku i umorzenie postępowania, w sytuacjach, gdzie nastąpiło przedawnienie karalności czynów.

W odpowiedzi na tę kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Gdańsku wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona w tej sprawie kasacja jest niedopuszczalna. Nie można więc zgodzić się z prokuratorem, który w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej, bowiem kasację niedopuszczalną, zgodnie z treścią art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 *in fine* k.p.k., pozostawia się bez rozpoznania.

Treść art. 523 § 2 k.p.k. nie pozostawia wątpliwości, że kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, zaś wyjątek od tej zasady określa art. 523 § 4 k.p.k.

Wobec treści zapadłego w niniejszej sprawie orzeczenia Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku, w brzmieniu ukształtowanym reformatoryjnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku, którym prawomocnie wymierzono P. G. za przypisane mu przestępstwo karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 100 zł, wniesienie kasacji przez stronę było możliwe wyłącznie w wypadku podniesienia w niej uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., i w takim też tylko zakresie (wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej) ten nadzwyczajny środek zaskarżenia mógł zostać rozpoznany – art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 maja 2005 r., II KK 127/04, OSNKW 2005, z. 7-8, poz. 72 i z dnia 11 grudnia 2013 r., IV KK 402/13, OSNKW 2014, z. 5, poz. 39).

Warunku tego kasacja obrońcy skazanego nie spełniła.

Żaden z podniesionych w niej zarzutów nie wskazuje na wystąpienie w sprawie jakiegokolwiek bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 k.p.k., bowiem skarżący odwołuje się wyłącznie do rażącego naruszenia prawa procesowego – art. 353 § 1 k.p.k. i art. 353 § 2 k.p.k. – poprzez rozpoznanie

sprawy pomimo nieobecności obrońcy oskarżonego, który zawiadomiony o rozprawie apelacyjnej, z naruszeniem terminu 7 dniowego, wnosił o jej odroczenie. Tego rodzaju uchybienie, jeżeli nawet uznać, że faktycznie nastąpiło, sytuować jednakże należy wyłącznie (również w zakresie ewentualnego naruszenia prawa do obrony art. 6 k.p.k.), jako względną przyczynę odwoławczą, a nie uchybienie o jakim mowa w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. Sytuacja określona w tym ostatnim przepisie ma miejsce wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 450 § 1 k.p.k. (obowiązkowy udział obrońcy w rozprawie wynikający z art. 79, art. 80 i art. 80a § 1 k.p.k.) lub w wypadku określonym w art. 450 § 2 k.p.k. W niniejszej sprawie nie wystąpiły okoliczności wskazane § 1 art. 450 k.p.k. Obecności obrońcy za konieczną nie uznał również prezes sądu (zarządzenie o wyznaczeniu rozprawy głównej z dnia 28 października 2014 r. – k. 17966-17968), ani sąd odwoławczy na terminie rozprawy apelacyjnej (k. 18023-18026), nie miał więc też zastosowania art. 450 § 2 k.p.k.

W tym stanie rzeczy przedmiotowa kasacja powinna spotkać się ze strony Prezesa Sądu odwoławczego, do którego ją wniesiono, z odmową jej przyjęcia, jako że jest to środek zaskarżenia niedopuszczalny z mocy ustawy (art. 530 § 2 w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.). Skoro zaś tego nie uczyniono, Sąd Najwyższy musiał pozostawić ją – w oparciu o przepis art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 i 4 k.p.k. – bez rozpoznania.

Z tych też powodów rozstrzygnięto jak na wstępie, obciążając skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, a to stosownie do unormowań art. 518 k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k.